

PRASÍLY - PŮSOBENÍ V RYTMECH ČASU

Hans-Werner Schroeder

V předchozích dvou kapitolách jsme ze sféry andělů vystoupili do oblasti archandělů. Uvedli jsme, že úkol archandělů je obsáhlejší, neboť nejsou spojeni jen s jednotlivým člověkem nebo skupinou lidí, nýbrž s osudy celých národů a s jejich jazyky. Jejich duchovní síla, jejich „moc“ je proto odpovídajícím způsobem větší. Můžeme použít následující, schematické členění:

Anděl: člověk - osud člověka (případně skupina a osud skupiny)

Archanděl: národ - národní osud - národní jazyk

Toto stupňování však může pokračovat do oblastí ještě vyšších. Nad archanděly stojí opět vyšší andělské mocnosti, které nazýváme *prasily* (řecký archai). S jejich působením se dostáváme do kontaktu, když od národů upřeme svou pozornost na celé lidstvo:

Člověk - národ - lidstvo

Podle toho:

Anděl - archanděl - prasily

Stejně jako archandělé stojí nad úrovní jednotlivců a působí na celé národy, tak překračuje působení prasil rovinu jednotlivých národů.

Prasily nerozvíjejí svou působnost ve smyslu jednotlivého osudu ani vývojové cesty konkrétního národa. Jednají v zájmu celého lidstva. Něco z ducha prasil pocítíme, kdykoliv si uvědomujeme, že nejsme jen individuální osobností a že nepatříme jen k vlastnímu národu, ale že jsme součástí lidstva, celku tvořícího všeobšáhlé společenství všech lidí. Anděl má na svých bedrech starost o to, abychom našli svůj individuální osud. Osud, který nás povede k našemu jedinečnému a nezaměnitelnému já. Archanděl nás začleňuje do souvislosti našeho národa a utváří nás jeho vlastnostmi. *Prasily* nás ale činí lidmi: Jejich starostí je začlenění schopností jednotlivců a národních celků do celého lidstva. Seskupují národní společenství tak, aby vznikala vyšší jednota, aby impulsy jednotlivých národů a ras v konečném důsledku působily ve smyslu vývoje celého lidstva.

Můžeme tedy sledovat stupňování úkolů s tím, jak stoupáme po nebeském žebříku do stále vyšších oblastí. Zároveň však roste i síla, „moc“ odpovídajících bytostí, tak, aby byla stále přiměřená svou šíří stále obsáhlejšími úkolům, až konečně: „Jak všechno, vše se v celek tká, jak jedno v druhém žije, hrá!“ (Goethe: *Faust*, zde i dále v překladu Otokara Fischera).

Prasilám ovšem nepřísluší jen začleňování jednotlivých národů do celku lidstva, působí především ve velkých rytmech světového vývoje a lidských dějin. Také zde vládne zákonitost a vyšší řád.

Našemu dnešnímu vědomí jsou takové skutečnosti obecně ještě naprosto cizí. Dnešní historická věda ještě vůbec nedospěla k tomu, že před sebou nemá jen náhodné posloupnosti více a méně významných událostí nebo jen výsledek proměňujících se společenských poměrů, nýbrž smysluplný vývoj celého lidstva, odehrávající se v určitých časových úsecích, rytmech a epochách. V těchto rytmech a epochách působí prasilý.

Abychom tyto myšlenky trochu ozřejmili, podívejme se ještě jednou na vývoj jednotlivého člověka. Při zkoumání biografii jednotlivých lidí jsme dnes již pozornější k rytmům, které leží v základech každé biografie. V 7., 14. a svým způsobem i 21. roce života jsou epochy vcelku zřetelné: výměna zubů a nástup do školy - pohlavní zralost a puberta - individuální zralost a plnoletost (dnes posunutá už na 18 let). Ovšem i další život je rozčleněn epochami; v tomto ohledu přinejmenším „krize středního věku“ pronikla do obecného povědomí.

Co je jejich základem? Jsou to určité zákonitě řazené prožitky a vývojové kroky, které obecně patří k určitému věku. Pohlavní zralost a puberta přicházejí se svými charakteristickými zážitky a krizemi v určitém věku. Pokud má vývoj probíhat zdravě, nesmějí nastat ani příliš dříve ani příliš později. I v dalších letech můžeme mluvit o zákonitě se objevujících prožitcích, jsou možná skrytější, ovšem neméně intenzivní: zkušenost osamění (28 let), zkušenosti se smrtí (33, 35 let) atd.

Sledem takových základních zkušeností - jež se samozřejmě v každé individuální biografii různě prolínají i překrývají - přináší život podněty pro zdravý vývoj každého člověka.

Ve vývoji lidstva jsou pak s každou epochou rovněž spojeny právě určité základní zkušenosti. Lessing se přiblížil této myšlence, když psal o „výchově lidstva“. V Egyptě, Řecku, Římě, středověku, na počátku novověku prošlo lidstvo zážitky, které je „vychovaly“, to znamená, které je zdravým způsobem vedly dál. Každá doba měla své zkušenosti a objevy, ke kterým *takto* nemohlo dojít o mnoho dříve, ale ani o mnoho později.

Kdo působí při této „výchově lidstva“? *Kdo* vychovává? Jsou to prasilý. Dávají proudit impulsům a inspiracím, které nemají ovlivnit jen jednu skupinu nebo národ, ale celé lidstvo. Stojí jako inspirující bytosti za egyptskou i řeckou kulturou s jejich významem pro celé lidstvo. Stejně jako stojí i za vším dalším vývojem lidstva.

Srovnání právě egyptské a řecké kultury ukazuje, jak různorodé, ba skoro protikladné mohou jednotlivé časové epochy být. Jak různý je vnitřní „tón“ těchto kultur. To nás vrací zpět k obrazu nebeského orchestru: V každé epoše zaznívá z říše prasil k lidstvu nová a odlišná hudba; třeba se při tom střídají i hudebníci a nástroje... Ale i v takových změnách a protikladech vládne vyšší řád, vyšší harmonie, která opět obepíná a utváří *celek* dějinných

procesů. V jednotlivých epochách a jejich rytmech působí prasily. Jejich působení je zřetelné, pokud pozorujeme právě velké kultury vývoje lidstva.

Ovšem k začlenění jednotlivých epoch do celého vývoje lidstva přijímají samy prasily podněty a impulsy od toho, kdo tento celek přehlíží a „diriguje“.